

ΕΡΓΑΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Διευθύνεται από
ΣΥΝΤΑΧΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος
ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

Γράμματα—Ανταποκρίσεις
Αγ. Αντωνίου 1, Λευκωσία

1η Χρονιά—8ο Φύλλο
ΔΕΥΚΩΣΙΑ — ΚΥΠΡΟΥ

Συνδρομές 'Εσπερικού:
Χρονιάτικη 10]-'Εξέμνην 5]-

Κυκλοφορεί κάθε Δευτέρα
ΤΙΜΗ 1 ΓΡΟΣΙ

«Απαράλλαχτα όπως κι' ο Λένιν, ο Τρότσκι, σαν Μαρξιστής, γνήσιος μαθητής του Μαρξ, έλεγε απλά: «Πραγματικά δεν υπάρχει κανένας «Λενινισμός» ούτε κανένας «Τρότσκιζμος» ονόματι, νέες θεωρίες, δίπλα στο Μαρξισμό, πού να τότε διασφύρανε ή να «συμπληρώνουν» τα κενά του.»

(Από τον πρόλογο της «Προδρόμους επανάστασης»)

ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΟΧΙ ΔΙΑΣΚΕΠΤΙΚΗ

Στις περιπτώσεις που η μεταβίβαση της πολιτικής εξουσίας στις Βρετανικές Κτήσεις βασίζονταν στην έγκριση του Βρετανικού Κοινοβουλίου, τα σώματα που κατασκεύαζαν το Σύνταγμα δεν είχαν κυριαρχική και τελειοδικα δικαιώματα ούτε και πλήρεις εξουσίες. Στη περίπτωση τη δική μας όχι μόνο του Βρετανικού Κοινοβουλίου ή έγκριση χρειάζεται αλλά κι' η έγκριση του Κυβερνήτη.

Ο Βαθμός της κυριαρχικότητας και της τελειοδικής εξουσίας των σωμάτων που κάνουν τα συντάγματα άλλες υποδοχών λαών ήταν πάντα άμεσα εξηρημένους απ' την ένταση της πάλης που αυτοί οι λαοί κάνουν ενάντια στις ζένες δυνάμεις που τους κρατούσαν υπέδουλους.

Το σύνταγμα των Ένωμένων Πολιτειών της Αμερικής ήταν αποτέλεσμα ενός αληθινού εμφύλιου πολέμου κι' αποσπαστική απ' τα χέρια της Αγγλίας με το ζόρι. Χωρίς βίαιη άνοση απ' το Καναδάς δεν θα μπορούσε ν' αποκτήσει ότι απέκτησε. Η Ένωση της Νότιας Αφρικής είναι στην πραγματικότητα αποτέλεσμα του Πολέμου των Μπόερς. Η Συμπολιτεία της Αυστραλίας είναι δημιουργημα των ταρχών που κόντευαν να ξελιχθούν σ' εμφύλιο πόλεμο. Το Ισπανικό Έλεύθερο Κράτος έγινε ύστερα από μακροχρόνιο και αιματηρό αγώνα από τα 1916 ίσαμε τα 1921.

Στην μεγάλη Γαλλική Επανάσταση του 1789 η Συνταχτική Συνέλευση ήταν το αποτέλεσμα του ήρωικού αγώνα των μαζών—γι' αυτό δεν είχε μόνο κυριαρχικές και τελειοδικές εξουσίες μα κι' άνοιξε την περίοδο της Γαλλικής Δημοκρατίας. Επειδή ήταν το αποτέλεσμα μιας νικηφόρας πετυχημένης επανάστασης η Γαλλική Συνταχτική απολάμβανε δικαιώματα αδέσμευτα κι' απεριόριστα.

Η δική μας εδώ δεν λέγεται καν «Συνταχτική»—λέγεται «Διασκεπτική». Τα μέλη της δεν εξέλεξαν με καθολική μυστική ψηφοφορία άντρες και γυναίκες μα διοριστήκανε απ' τον έμπροσθεν της ζένης κυριαρχικής δύναμης—τον Κυβερνήτη. Δεν έχουν δικαίωμα να κάνουν το σύνταγμα. Αλλά και μόνο τα συμβουλευόμεν τον Κυβερνήτη τα είδους συμβουλιάς μεταρρυθμίσεις να εισάγει στην Κύπρο. Τι συμβουλιά αυτές αν τις εγκρίνει ο Κυβερνήτης θα τις υποβάλει στο Βρετανικό Υπουργείο Αποικιών για έγκριση. Σαν εκριδούν απ' το Υπουργείο, τότε θα περάσει ένα διάταγμα το Βρετανικό Κοινοβούλιο και θα έγκρινει τελειοδικά το «σύνταγμα» της Κύπρου.

Τι σύνταγμα μπορεί να βγει απ' αυτό το άλυσοδεμένο σώμα, που ούτε οι ίδιοι δεν τελειώσανε να το όνομάσουν «συνταχτική συνέλευση», μπορεί κι' ο πιο καθυστερημένος προλετάριος να αντιληφτεί. Ένα τέτοιο σώμα μπορεί να κάνει ένα σύνταγμα πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί που θα παραμείνει κωφελλόχρητο.

Πιο καθαρά από κάθε άλλη φορά βγαίνει το αδιάσπαστο ιστορικό αξίωμα πως ποτέ κυριαρχική τάξη δεν δίνει στους σκλάβους της έλευθερία—έτσι και μηδαμινή—αν οι ίδιοι οι σκλάβοι δεν πιάσουν μ' όλο το κοινωνικό τους βάρος κι' αν δεν αγωνιστούν εντατικά, μαχητικά, επίμονα, για να πάρουν αυτή την έλευθερία μόνοι τους με τα δικά τους χέρια.

Στην πρώτη συνεδρία της «διασκεπτικής» συνέλευσης, μόλις τελειωσε η εγκαινιαστική κουβέντα του Κυβερνήτη, το κοινό κι' οι δημοσιογράφοι παρακληθήκανε να φέρουν και τα μέλη της συνέλευσης μέγανες μόνες τους με τον Έγγλεσο πρόεδρο να συνεχίσουν πίσω από κλειστές πόρτες. Το ίδιο έγινε και στη συνεδρία της παραμένης Πέμπτης.

Αν πρόκειται πραγματικά κι' ειλικρινά να μας φτιάξουν ένα τιμίο και γνήσιο δημοκρατικό σύνταγμα, γιατί να κρύβονται πίσω από κλειστές πόρτες; Τι λέγει ο Βρετανός φιλελεύθερος πρόεδρος της «διασκεπτικής» που κρύβεται πίσω απ' τις κλειστές πόρτες; «Όταν πρόκειται κάποιος επίσημος να παραστεί σε κάποια κοινωνική δεξίωση οι επίσημες υπηρεσίες στέλνουν προαχλήσεις στον τύπο να πάει. Μήπως η επίσκεψη π. χ. του Κυβερνήτη στην Έκθεση της Λύσης είναι πιδ σπουδαίο δημόσιο γεγονός απ' τις συνεδριάσεις του σώματος που «θα κάνει το σύνταγμα»;

Το συμπέρασμα βγαίνει μένο του: Προσπαθούμε με κάθε τρόπο να συγκαλύψουμε μ' ένα ψευτοσύνταγμα πάνω σ' ένα κωφελλόχρητο τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τις επιβουλές των έμπροσθεν.

Και μόνο ένας είναι ο τρόπος να μωδιστεί αυτή η σκευωρία: Η προλεταριακή επέμβαση. Είναι ανάγκη ο κάθε προλετάριος να εργασιεί έντατικά στη συνδικαία, στέ σύλλογο, στη συντεχνία, στον τόπο δουλειάς, στο δρόμο, στο καφενείο, παντού, για να εκλεγούν επιτροπές αγώνα απ' τους πιδ συνειδητούς και μαχητικούς προλετάριους. Αυτές οι επιτροπές ν' αναλάβουν—σήμερα κι' όχι αύριο—το έργο της πλατιάς κινητοποίησης των μαζών για να εξακηθούν πίσω απ' την ζένη ιμπεριαλιστική κυβέρνηση για την ΕΚΛΟΓΗ ΑΜΕΣΩΣ ΜΙΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΕΓΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ με πλήρια δικαιώματα κι' εξουσίες να κάνει το σύνταγμα χωρίς έγκριση του Κυβερνήτη ή του Βρετανικού Κοινοβουλίου.

ΕΜΠΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΚΛΕΓΕΣ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΑΝΤΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Μόνο έτσι μπορεί να κάμουμε σύνταγμα που να εξασηκάζει το δικαίωμα για άπεργία, την έλευθερία λόγου, τύπου, εργάνωσης και συγκέντρωσης πού δ' άνοίξουν το δρόμο του προλεταριάτου προς την πάλη για την εγκαθέρωση της προλεταριακής εξουσίας και την εικοδόμηση της κομμουνιστικής κοινωνίας μαζί με τους εργατές όλου του κόσμου.

ΜΕ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ = ΦΡΚΟ = ΑΥΤΟΝ ΜΑΣ ΦΤΑΝΕΙ

Σε στενούς του κύκλους ο κ. Γαλατάτογλος, όπως μας πληροφορούν, συστήνει τον «Εργάτη». Οι κύκλοι όμως του «Εργάτη» δεν συμφωνούν με τον αντίποδα αυτό του Κομμουνισμού. Δεν συμφωνούν γιατί είναι νωπή στο μυαλό της Εργατικής τάξης ή αντεργατική του στάση δηλ. οι ψευτο-οργανώσεις του, η απόλυση του Σάββα Κωνσταντίνου, του Νίκου, του Γιώργου, του Λεωνίδα και άλλων που απολύθησαν από την δουλειά γιατί δεν άνηκαν στην παράταξη του.

Εμείς του υποδειγνουμε πως άντι να μας συστήνει, ν' αγωνιστεί για το ψωμί του λαού, ν' αγωνιστεί για την απαλλοτρίωση των κτημάτων που τα τρώνε σήμερα οι ενισχυτές του καλόγηροι και χότζηδες, κι' αυτό μας φτάνει.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΙΧΑΜΕ ΜΑΣΚΑ

«Τολμούν να βγάλουν όπως ο Χειμαρρίδης την μάσκα!» Έτσι προκάλεσε η «Εσπερίς» τους Άκελο-Σταλινικούς. Μα εδώ είναι το λάθος! Έχτός του ότι δεν πρόκειται για το Χειμαρρίδη ως άτομο, αλλά ως αναπόσπαστο μέλος μιας παράταξης, είτε αυτός είτε η παράταξη του ούδέποτε είχαμε μάσκα για να άγκασταόμε να τη βγάλουμε σήμερα. Έτσι και με το έλαφρυντικό του καθαρά και τίμια.

ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ...

«Απερασίοσησαν: 1) Η ιδρυθησάμενη οργάνωση δά επιδιώκει την ένδικη άποκτάση και, εν τώ μεταξύ θα άγωνίζεται...»

—Γιά τι πράμα θ' άγωνίζεται κύριοι «φιλοι» και «συνδοιστόροι»;

—Γιά τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων μαζών, και την έν γενεί κοινωνική ευημερία του τόπου.

—Όρασι! Γιά τη βελτίωση και ευημερία... Η άναπόφευχτη κι' αδιάλαχτη πάλη των τάξεων, λοιπόν, πάει περίπατο... Και βάστε οεις στην γρώτη γραμμή τα γιατροσόφια σας!...

Ο... «ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΣ»...

«...Κάνε το σταυρό σου τοίς, και πήγαινε να σκεταθείς ύπερ Πίστες και Πατρίς...»

«Καλός-καλός ο χείρες μας... και βγήκε χαλαζιάρας...»

«Εο' είσαι σύ πού μούταρες και τό... «Θεο» άπό... οβέρο, και σά μωρό τόν έκαισες στή... Δίκη τού σκαμνί!... Και τώρα λινοπάμακε... όμνεις τόν... Άγιον Δέρκων, και ως ό... «Εθναπόστολος γυρίζεις τού νηοί!...»

«Άχι τι να πώ-και πώς λυσώω στο νόμο» της άπάτης τού λιβέλλου, πού κόβει μου σά δράκος τη μιλιάρη! Κ' έτσι σου λέω απλά-ξερά: Άς σ' έβλεπε ο Βάτης μιάνε στιγμή, κι' άς μ' έβινε τού χάους ή σκοτεινιά! 11.10.47. ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Η νέα διέθνηση του «ΕΡΓΑΤΗ» είναι: Οδός Άγιου Αντωνίου, άρ. 1, Λευκωσία.

Υπεύθυνος: Γ. Χειμαρρίδης Τύπος: Χρ. Γεωργίου, Ληρόε.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ-ΚΕΥΛΑΝΗ

Έφτασε μόνη ή είδηση για τη Διάσκεψη στη Βαρσοβία των 9 σταλινικών κομμάτων (άπό τις 7 χώρες του «άνατολικού συντάξιμου» τη Γαλλία και την Ίταλία), ή έκλογή ενός Γραφείου Πληροφωριών και Συντονισμού με έδρα τού Βελγιάδι και μια Διακήρυξη της Διάσκεψης άπό της τών 9, γραμμένη σε έντονοτερο «αντιιμπεριαλιστικό» ύφος, για να σηκωθεί ένα συντονισμένο οδρυσάχτο από τις στήλες του αντιδραστικού τύπου «Εργατική Επανάσταση» σ' όλες τις ιμπεριαλιστικές χώρες: «Άνεβλώσει η Γ Κομμουνιστική Διεθνή». «Μικρά Κομμάτια Ιδρύθη εις Πολωνία». «Η πρόκληση κατά των Ήνωμένων Πολιτειών και των Ήνωμένων Έθνών». «Η Σοβιετική Ρωσία κηρύσσει τον Ιδεολογικό πόλεμο κατά του κόσμου». Παράλληλα με την αντισοβιετική και αντικομμουνιστική καμπάνια του καπιταλιστικού τύπου (που τόν τόνο της τού δίνουμε οι «Τίμης της Νέας Υόρκης» και τ' άλλα όργανα των άμερικάνικων τράστ) είδαν το φάος οι προκλητικές δηλώσεις στην Ουάσιγκτον του ύφυπουργού των Έξωτερικών Λόβετ και μια ειδική άσσκεψη άναγγέλλθηκε γι' αυτές τις μέρες με την προεδρία του Τρούμαν στο Λευκό Οίκο.

Δεν υπάρχει σατανικότερη καμπάνια από αυτή που γεμίζει αυτό τόν καιρό τις ασελίδες τών έφημεριδών που ενιαν στην ύπηρεσία του πιδ άπληστου και πιδ «δυναμικού» και πιδ ύποκριτικού συνάμα ιμπεριαλισμού της εποχής μας: τού ιμπεριαλισμού τού δολαρίου πού με άμερικάνικη μεθοδικότητα καταστράφη σε σηματικά και εφαρμόζει με γκαγκοτερική άμότητα τα κοσμοκρατορικά σχέδια του για την οικονομική και πολιτική διεύθυνση και κυριαρχία του πάνω σ' όλες τις χώρες, σ' όλες τις ήπειρους και σ' όλους τους λαούς της γής. Σχέδια πού περνάνε από την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ένίσχυση τού κλονισμένου καπιταλιστικού καθεστώτος, από την ύποταξη τών έκμεταλλευομένων και καταπιεζομένων λαϊκών μαζών με τη χρησιμοποίηση της πιδ φιλίας, από την Ιδεολογική, πολιτική και οργανωτικο-τεχνική προετοιμασία ενός νέου παγκόσμιου-αντισοβιετικού πολέμου, πού θα εξαφάνιζε και τα τελευταία ίχνη της Οχταβριανής Επανάστασης πού, μ' όλη την προδοσία της άπό τη σοβιετική γραφειοκρατία

και τα σταλινικά κόμματα πραχτορεία της σ' όλο τόν κόσμο, ζει ακόμη στις νέες οικονομικο-κοινωνικές βάσεις της ΕΣΣΔ, στη συνείδηση πλοτείων μαζών τού σοβιετικού προλεταριάτου και άχτινοβολεί (παρ' όλη τη σύγχυση και την όμηλη πού σκορπίζει ή σταλινική προδοσία) σαν ένας μακρυνός φάρος στις έκατοντάδες έκατομύρια τών έργων τών, τών φτωχών χωρικών και τών άλλων καταπιεζομένων στην Εύρώπη στην Αμερική και στους άποικιακούς σκλάβους τών άλλων ήπειρων της γής. Αυτό τού βασικό στρατηγικό σκοπό τού ιμπεριαλισμού της Ουάλ Στρήτ έξυπνα ρετούνε τα «Δόγματα Τρούμαν» και τα «Σχέδια Μάρσαλ», οι παλιές και οι νέες Βαλκανικές Έπιτροπές Έρευνας, όλη ή εσωτερική και ή έξωτερική πολιτική τών Ένωμένων Πολιτειών και τών ιμπεριαλιστικών δορυφώρων τού Ο.Η.Ε.

Είναι γεμάτη ύποκρισία ή σταυροφορία της ιμπεριαλιστικής διπλωματίας και τού καπιταλιστικού τύπου άπ' όφορμύ της Διάσκεψης της Βαρσοβίας γιατί ξέρουμε πού καθά οι πολιτικοί εκπρόσωποι τών τράστ και οι πούλητικοι κοντυλοφόροι τους την όργανική και συνειδητή άντεπαναστατική τοποθέτηση της σοβιετικής και της σταλινικής γραφειοκρατίας πού γενιανται από την ίδια τη φύση της σαν προνομίου κοινωγικού στρώματος τού έκφυλισμένου εργατικού κράτους με όλικά συμφέροντα και αισθήματα ζένα προς τα συμφέροντα και τα αισθήματα τού επαναστατικού προλεταριάτου πού ιστορικά τείνει στην κάτρηση κάθε μορφής κοινωνικής έκμετάλλευσης και κατέπησης. Δέ μπορεί ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός παρά να έχει συνείδηση της τεράστιας άντεπαναστατικής ύπηρεσίας πού τού προσφέρει προπολεμικά, μέσα στον πόλεμο και μεταπολεμικά ή σταλινική προδοσία της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης πού μέσα στο δημιουργικό όργανο της θα περνούσε σαν δδοστροφάρας όχι μόνο πάνω στο σαραβαλιασμένο καπιταλιστικό καθεστώς αλλά και πάνω στη ραχοκοκαλιά της προνομίου και άντιδραστικής σοβιετικής γραφειοκρατίας πού είναι τού έκτρωματικού γέννημα—θρέμμα της καθυστερημένης οικονομικο-πολιτικής ΕΣΣΔ και άπομονωμέ-

της μέσα στον καπιταλιστικό της περίγυρο από τις ήτες της διεθνούς επανάστασης πού τις προκάλεσε ή ίδια ή σοβιετική γραφειοκρατία γιατί, άνοβόται τόν ιμπεριαλισμό, τρέμει μπροστά στη παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση. Χωρίς τη σταλινική πολιτική στη Γερμανία από 1930-33 πού άνοιξε τού δρόμο στο Χίτλερ, χωρίς τού στραγγάλισμα της Ισπανικής επανάστασης από 1936-39, χωρίς τών ενωσυχώδων της επαναστατικής όρμης τών μαζών στη Γαλλία από 1934-37 με την άντιδραστική πολιτική τού Λαϊκού Μετώπου, ή προλεταριακή επανάσταση στη Γερμανία, Ίσπανία, Γαλλία με τις άναποφευχτες προεκτάσεις της στον άποικιακό χώρο και τους συκλονιστικούς αντίχτυπους της στην Αμερική, θα έμπόδιζε τού δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και θ' άνοιγε μιά καινούργια και ή εποχή μπροστά στην άπελευθερωμένη από τα καπιταλιστικά της δεσμά Ανθρωπότητα. Χωρίς την προδοσία τού προλεταριακού διεθνισμού μέσα στον πόλεμο από τα σταλινικά κόμματα (ο σοβιετικός έκτραχηλισμός τους με τού πρόσημα τού άντιφασιστικού πολέμου) κάνει να άχρησι τού σοσιαλδημοκρατικού τού 1914-1918), τού καταματωμένου προλεταριάτου θα μπορούσε να τερματίσει τόν ιμπεριαλιστικό πόλεμο με την επανάσταση. Άλλά ακόμη και μεταπολεμικά θα μπορούσε να σαρωθεί ο καπιταλισμός κάτω από την επαναστατική ώθηση τών σκλάβων τού άν δεν τόν έσωζε πάλι ή προδοσία τών άγαναχτισμένων άπό τόν πόλεμο, έξεγερμένων και όπλιωμένων μαζών (κλασικό παράδειγμα τού έλληνικό: κυβέρηση «εθνικής ένωσης» με τους καπιταλιστές—«καλός ήρωάς» Σύμμαχοι άπελευθερωτές—Βάρκιζα—όμαλή δημοκρατική εξέλιξη κλπ.) Μέσα στην φωτιά τών μεγάλων ήρωικών αλλά προδομένων ταξικών αγώνων πριν και μετά τόν πόλεμο, καθώς και μέσα στη φοβερή αίματηρή κόλαση τού χτεσινού ιμπεριαλιστικού πολέμου, ο σταλινισμός άποδείχτηκε ή πιδ ύπουλη άντεπαναστατική δύναμη στα πλαίσια τού εργατικού κινήματος. Ύπουλη και άντεπαναστατική δύναμη, είναι και χτες, είναι και σήμερα.

(Η συνέχεια στο προσεχέ.)

ΣΑΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΟΥΜΕ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Η σημερινή περίοδος της παγκόσμιας ανάπτυξης τού Κομμουνιστικού κινήματος μπορεί να χαρακτηριστεί κάλλιστα άπ' τού γεγονός, πως οι καλύτεροι εκπρόσωποι και πραγματικοί άγωνιστές τού προλεταριακού κινήματος έχουν πιά καταλάβει πως τού παγκόσμιο προλεταριακό κίνημα δεν μπορεί παρά μόνο με τη Διχτατορία τού Προλεταριάτου να στερωθεί, με τοξική διχτατορία πού θεωρείται σαν άπαραίτητος σταθμός προς τού Σοσιαλισμό.

Και πρέπει να θεωρηθεί σημαντικό και πολύ ένθρορυντικό τού γεγονός πως οι προλεταριακές μάζες τών πόλεων και της ύπαιθρου έκδηλώνουν άνεπιφύλαχτα τη συμπάθειά τους προς τις σωστές, τις Μαρξιστικές—Λενινιστικές, αρχές, κι' αυτό τού γεγονός αξίζει

να σημειωθεί σαν ένα σοβαρό βήμα προς τού έμπροσθεν. Φαίνεται, όμως, όλοκάθαρα, πως στην άμυγλώδικη πρόοδο τού κομμουνιστικού κινήματος σ' όλο τόν κόσμο, έχουν γίνει τέτοια λάθη, πού, αν δεν τα προσέξουμε, άποτελούν τόν μεγαλύτερο, τόν άμειότερο, μπορούμε να πούμε, κίνδυνο για την ύπόθεση της άπελευθέρωσης τού προλεταριάτου.

Ένα άπ' αυτά τα λάθη, πού θα πρέπει να χαρακτηριστεί σαν τού πιδ σοβαρό και πού παρούσιάζει τόν πιδ άμεσο κίνδυνο για τού προλεταριάτο, είναι και τού γεγονός, πως άρκετά άπό τα καθοδηγητικά στελέχη τού προλεταριάτου, πότε άσυνείδητα και πότε συνείδητα, ύποκινούμενα και άπό στοιχειά μικροαστικά, πού μπήκαν μέσα

στις γραμμές τών κομμουνιστικών κομμάτων με μόνο σκοπό ν' άρπάξουν και να καρπωθούν όσο τού δυνατό μεγαλύτερα άτομικά κέρδη, έκκοτέλειψαν τις άρχές τού επιστημονικού σοσιαλισμού για τη Διχτατορία τού Προλεταριάτου και με την ταχτική τους κρατούν τις μάζες τών προλεταριών στο καταστρεπτικό επίπεδο της Σοσιαλδημοκρατίας.

Έχουμε, λοιπόν, καθήκο όλοι μας οι πραγματικοί κομμουνιστές να δουλέψουμε και να διαφωτίσουμε τις μάζες, πως ή ταχτική, ή καλύτερα, ή τάση αυτή είναι για μας άπόλυτα άπαραδέχτη. Η ταχτική αυτή μάζει μέσα στα σπλάχνα μας στοιχεία διαφθοράς και άποσύμβασης της ίδέας της Διχτατορίας τού Προλεταριακού (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

(Συνέχεια από την 1η σελ.)

ριάτου, εμποδίζει το σχηματισμό και την ανάπτυξη ενός πραγματικού Κομμουνιστικού Κόμματος και κλονίζει το σεβασμό και την πίστη που έχουν οι μαζές στην ιδέα της Διχτατορίας του Προλεταριάτου, σάν μεταβατικό σταθμό προς την Κομμουνιστική Κοινωνία.

Δίπλα σ' αυτό το λάθος παρουσιάζεται μια άρρωστική, μπορεί να περική ανέναντα, που δεν είναι άλλη από τη τάση των κομμουνιστών ν' αγωνίζονται μέσα στα άστικά κοινοβούλια και να συμμετέχουν μέσα στις άστικές κυβερνήσεις, χωρίς καμιά άλλη προοπτική για το κρέμισμα του σάπιου εκμεταλλευτικού καθεστώτος του καπιταλισμού.

Σάν κομμουνιστές, σε τέτοιες περιπτώσεις, έχουμε καθήκον να μη κρύβουμε αυτά τα λάθη και τις αδυναμίες του κινήματος, αλλά να τις κρίνουμε φανερά, για να μπορέσουμε να γλυτώσουμε απ' αυτές γρήγορα και ριζικά. Και για να μπορέσουμε να λευτερωθούμε είναι ανάγκη πρώτα-πρώτα να καθορίσουμε σαφέστατα την έννοια του όρου «Διχτατο-

ΤΟ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙ ΤΙΣ ΜΕΘΟΔΕΣ ΤΗΣ Κ.Ε.Ο.

ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕ ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΑΦΕΥΣΕΙ ΑΝ ΜΠΟΡΕΙ

Μόλις το Δ. Συμβούλιο Λεμεσού άντελήφθηκε κίνηση των εργατών του Δ. έστιατορίου για άναγνώριση και ίκανοποίηση από μέρος του των στοιχειωδών δικαιωμάτων τους, φρόντισε και τους κτύπησε ύπουλα και σκληρά. Έτσι είδοποίησε τρεις (3) εργατές να σταματήσουν θεωρώντας τους σάν υπεύθυνους. Η δικαιολογία της απόλυσης των εργατών αυτών, κανονίστηκε καθώς πληροφορούμαστε, στα παρασκήνια, από την ΕΣΕΛ και την Έπιτροπή της Συντεχνίας.

Τό Δ. Συμβούλιο με τό τρόπο του αυτό καταστράτηγει ξεστοπίματα και άνοιχτά τα εργατικά δικαιώματα που κερδήθηκαν με αίμα και θυσίες και τους Συντεχνιακούς κανονισμούς. Δεν σταματά εργατήν του προσλήφθηκε τελευταία, αλλά πιδ καλιό, ρία του Προλεταριάτου. Γι' αυτό, όμως, θ' άσχοληθούμε στις επόμενες εκδόσεις του «Εργάτη».

KOKKINOS

που ήθελε να πληρώνεται τά δυο σελίνια την ήμεραν—που κόβονται ύποχρεωτικά από κάθε εργατή—άφοδ φαί δεν έτρωγε.

Η Έπιτροπή της Συντεχνίας των, δικαιολόγησε τό Δ. Συμβούλιο για τη πράξη του αυτή, λέγοντας πως δεν υπάρχει κανένας Συντεχνιακός Κανονισμός που να ύποχρεώνει τόν εργοδότην ά σταματά τους εργατές που πήρε τελευταία. Άντίθετα—είπε—έξαρτάται αυτό από τό κέφι του εργοδότη. Τό ίδιο δικαίωμα έχει πάλι ο Διευθυντής του έστιατορίου να κρατά από τό μεροκάματο 2 σελίνια για φαί—είτε τρώει είτε όχι—έστω κι' αν ο εργατής είναι παντρεμένος.

Αυτή ή καταστρατήγηση των κανονισμών της Συντεχνίας δεν έγινε μέχρι σήμερα από κανένα άλλο Διευθυντή έστιατορίου που άσχολητεί Συντεχνιακούς εργατές. Τό Δημοτικό Συμβούλιο, λοιπόν, αντιγράφει πιστά τις μέθοδες της ΚΕΟ, άπολύοντας δηλαδή όργανωμέ-

νους εργατές, που άπαιτούν τά στοιχειώδη δικαιώματά τους. Τό Δ. Συμβούλιο στηρίχτηκε πάνω στην Έπιτροπή της Συντεχνίας που την μεταχειρίζεται όπως θέλει.

Όποια μέσα όμως κι' αν μεταχειριστεί δεν θα μπορέσει να συνεχίσει αυτή την ταχτική, σε βάρος των εργατών, για άρκετό καιρό, γιατί αυτοί οι ίδιοι οι εργατές μία μέρα, και πο-

λύ σύντομα μάλιστα, θα ρίξουνε την έπιτροπή αυτή που καταπατά τά συμφέροντά τους και τάσεται στο πλάι των εργοδοτών. Οι εργατές του Δ. Έστιατορίου—που έγινε νέος Πύργος της Σιωπής—φοβούνται σήμερα να μιλήσουν, μα δεν θ' άργήσουν να επιβάλουν τά δικά τους με τόν άγώνα τους.

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Η πιδ κάτω δήλωση στάλθηκε από τους εργατές που φοβούνται να δημοσιευθούν τά όνόματά τους, μήπως τους άποβάσουν από τη Συντεχνία κι' έτσι χάσουνε τό φαμί τους, και πιδ τά όνόματά τους τάχουμε στα χέρια μας.

«Εμείς, οι πιδ κάτω εργατές, μέλη της Συντεχνίας Υπαλλήλων Δημοσίων Κέντρων Λεμεσού, γνωρίζοντες την κακή κατάσταση που επικρατεί στο Δημοτικό Έστιατόριο, κι' αντιλαμβανόμενοι πως σκοπός του Δ. Συμβουλίου, με τό σταμάτημα των

εργατών, δεν είναι άλλος από τό να πνίξει την φωνή των συναδέλφων μας για τά στοιχειώδη δικαιώματά τους, εκφράζουμε τη συμπάθειά μας σ' αυτούς δηλώνοντες πως θ' άγωνιστούμε μέσα στην ίδια την όργάνωσή μας για να άποκατασταθούν όλα τά πιδ πάνω δικαιώματά μας, που μας εξασφάλισε ή όργάνωσή μας, και μας τά καταργεί τόσο άδαιρέτα τό Λαϊκό!!! Δημοτικό Συμβούλιο».

(Υπογραφές)

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΑΛΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

ΑΛΠΙ (ΒΙΕΤΝΑΜ), 'Ιδιαιτέρη ύπηρεσία του «Εργάτη».—Σήμερα στις 23 του Σεπτεμβρίου 1947, στις 4 μ. μ. ήλθε ο Διοικητής του Συντάγματος συνοδευόμενος από όλους τους Ευρωπαίους αξιωματικούς και ύπαξιωματικούς για να συλλάβει 54 από τους συμπατριώτες χωρίς κανένα σοβαρό λόγο.

Την ίδια μέρα, στις 5 περπου ένας απ' αυτούς τους κρατούμενους ο Πουί-Κουίκ Χάινκ Νο 26056 βγήκε έξω για να δει τους συντρόφους του και έπειδή τόν κακομεταχειρίστηκαν οι στρατιωτικές άρχές, άδικαιολόγητα, έβγαλε τό μαχαίρι του και άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Τόν μεταφέρανε τότε στο νοσοκομείο της 'Αλπί χωρίς να μας πούν αν ζή ή πέθανε.

Κοντολογής σήμερα, στις 23 του Σεπτεμβρίου 1947, μ' ένα μηχανοκίνητο τάγμα έφτασαν και συλλάβανε 53 από τους συντρόφους μας και τους μεταφέρανε άγνωστον ποδ...

Η έπιτροπή Τρουονγκ-Κουοκ-Χόνγκ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΑΠ' ΤΟ ΝΙΟΒΡΗ ΤΟΥ 1917 ΩΣ ΤΟ ΝΙΟΒΡΗ ΤΟΥ 1947

Η 4η ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΠΡΙΝ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Μετάφραση από τη «Verité», έργανο του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κινήματος της Γαλλίας, Τμήμα 4ης Διεθνούς

Συμπληρώνονται άκριβώς τριάντα χρόνια από τότε που μία καθυστερημένη και ήμφοδύαρχική χώρα πραγματοποιούσε την πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση. Πώς ή χώρα αυτή, με πληθυσμό κατά μέγα μέρος γεωργικό κ' ή λιγότερα προορισμένη γι' αυτή την επανάσταση, πραγματοποίησε αυτό τό θαύμα και δημιούργησε μία κοινωνία βασισμένη στην όρθολογική βιομηχανική οικονομία; Η εξήγηση αυτού του κατορθώματος γίνεται νοητή όταν θυμηθούμε όχι μονάχα την ήκφυλιστική κατάσταση του Τσαρικού καθεστώτος κατά τόν Φλεβάρη του 1917, (τόν δέλεριο πόλεμο που ο Ρωσικός Ιμπεριαλισμός διεξήγαγε ενάντια στους Ιμπεριαλιστές της Κεντρικής Ευρώπης) αλλά και την ύπαρξη ενός κόμματος, που μπορούσε να όνομασσει τό πιδ επαναστατικό κόμμα της Ιστορίας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΟΥΜΕ ΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

Φλεβάρη του 1917: Οι ήττες στο μέτωπο άποθάρρυναν τους Ρώσους στρατιώτες και τους έξόργισαν ενάντια στους άνάξιους αξιωματικούς τους. Οι στερήσεις χαλάρωσαν τό ήθικό των μετόπισθεν, και οι εργατές της Πετρούπολης και Μόσχας ένθυμήθηκαν την πρώτη Ρωσική επανάσταση του 1905. Οι χωρικοί επαναστάτησαν εναντίον των μεγαλοκτηματιών που τους είχαν κάτω από την πιδ άλοχρη δουλεία και έναντίον του παραλογισμού του πολέμου. Τότε άκριβώς την εποχή εκείνη σάρωσαν και τό πρώτο πρόπύργιο του Τσαρισμού. Στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα και στα μέτωπα του πολέμου ή επανάσταση των καταπιεζομένων σωρώνει τό Τσαρικό καθεστώς.

Τό έρώτημα τότε τίθεται ως εξής: Πρέπει να άνακόπουμε την πορεία; Πρέπει να ίκανοποιηθούμε με την άνατροπή της Τσαρικής καταπίεσης και να έξακολουθήσουμε να ύποταγόμεστε στην καπιταλιστική καταπίεση και την καταπίεση των έπιγείων κυρίων μας; Σ' αυτή την έρώτηση οι Καπιταλιστές άπαντοδιν: μάλιστα, φυσικά. Τό επαναστατικό Σοσιαλιστικό

Κόμμα υπό τόν Κερένσκυ που ίσχυρίζεται πως άντιπροσωπεύει τους άγρότες, ένα Κόμμα στενά συνδεδεμένο με τους Καπιταλιστές άπαντα—μάλιστα επίσης. Τό Σοσιαλ-Δημοκρ. Κόμμα (γνωστικό ως Κόμμα των Μενσεβίκων) με τη σειρά διαδηλώνει ότι ή Ρωσία δεν είναι ώριμη για μία Σοσιαλιστική επανάσταση και συμβουλεύει τους εργατές και τους άγρότες να δεχθούν τη διακυβέρνηση των άυτοκαλουμένων «δημοκρατών» μπουρζουάδων.

Η ΤΟΛΜΗ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒ. ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Στην ίδια έρώτηση τό «Μπολσεβίκικο Κόμμα», που σύντομα μετονομάσθη, μετά, «Κομμουνιστικό Κόμμα» άπαντα διαφορετικά.

Συχνά λέγεται ότι τό Μπολσεβίκικο Κόμμα ύπήρξε ένα τολμηρό κόμμα. Άλλά ή τόλμη του δεν ήγχαζε μόνον από τόν έξαιρετικό χαρακτήρα των άρχηγών του. Οι Λένιν, Τρότσκι, Σβέρτλωφ, Καμίνεφ, Ζηνόβιεφ ήταν, βέβαια, δοκιμασμένοι επαναστάτες. Άλλά άκόμη περισσότερο ήταν βέβαιοι για την άνάγκη της Σοσιαλιστικής επανάστασης, και αυτή ή επανάσταση γι' αυτούς δεν ήταν άλλη παρά μία επανάσταση που θα έξελισσόταν πάνω σε διεθνές πλαίσιο.

Μήτε ο Λένιν μήτε ο Τρότσκι παρέβλεπαν τό 1917 τις δυσκολίες που θα προβάλλοντό σε ένα νέο σοσιαλιστικό καθεστώς, σε μία καθυστερημένη χώρα, όπως ή Ρωσία.

Άλλά προσφερόταν ή δυνατότητα να δοθεί ένα χτύπημα ίσχυρό στον Παγ-

κόσμιο Καπιταλισμό. Τόσο δυνατό που θα άντιλάουσε υπέρνω του Ιμπεριαλιστικού μακελιού του 1914—18 ή φλογερή έκκληση των Ρώσων κομμουνιστών. Η προλεταριακή επανάσταση στη Ρωσία θα άνοιγε τό δρόμο για την προλεταριακή επανάσταση στην ύπόλοιπη Ευρώπη. Οι Ρώσοι εργατές έπρεπε να δείξουν τό δρόμο στους Γερμανούς, Γάλλους, Άγγλους και Ιταλούς εργατές.

Όταν ο Λένιν και Τρότσκι λένε: «Μέσα σε όλη τη Ρωσία έχουμε τώρα Σοβιέτ» αυτά τά Σοβιέτ, αυτές οι έπιτροπές των στρατιωτών, εργατών και άγροτών εκλεγμένες από όλους τους καταπιεσμένους, έχουν στο μέτωπο, στα βιομηχανικά κέντρα και στην ύπαιθρο την έμπιστοσύνη εκείνων που άντιπροσωπεύουν, και πρέπει να πάρουν όλη την έξουσία» σκέφτονται: «τό παράδειγμα των Σοβιέτ θα έξαπλωθεί παντοδ στην Ευρώπη. Παντοδ οι εργατές θα επιβάλουν την έξουσία των εκλεγμένων έπιτροπών, την νέα έξουσία της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας».

ΟΑΝ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΑ ΣΟΒΙΕΤ!

Νά, ο λόγος που ο Λένιν και οι άλλοι Μπολσεβίκοι άρχηγοί έκαναν την τόλμηρή αυτή άπόπειρα. «Όταν οι Μπολσεβίκοι παρέσυραν, τό Φλεβάρη του 1917, τη Ρωσική μάζα στην έπίθεση για την κατάληψη της έξουσίας, πρόσβλεπαν, στην πραγματικότητα, στην επέχταση της επανάστασης των στις τάξεις του Γερμανικού Στρατού που προέλαυνε στη Ρωσία.

Γι' αυτό και ρίχανε τά συνθήματά τους στη Ρωσία—συνθήματα που περιέκλειαν όλους τους πόθους των άγροτών για τη διανομή των γαιών, όλη την όργη των στρατιωτών για ένα παράλογο πόλεμο, όλη τη θέληση της εργατικής τάξης να σταματήσει την καπιταλιστική εκμετάλλευση. Τό Μπολσεβίκικο Κόμμα έβριζε τό περιήρημόν: «Η γη στους χωρικούς, τά εργοστάσια στους εργατές ή ειρήνη στους Στρατιώτες. Όλη ή έξουσία στα χέρια των Σοβιέτ».

Και ή έξουσία περιήλθε στα χέρια των Σοβιέτ στις 7 του Νιόβρη του 1917, όταν συνήλθε ή Πανρωσική Συνδιάσκεψη των Σοβιέτ, όπου παρέστησαν όλοι οι άντιπρόσωποι των Ρωσικών Σοβιέτ, για να πάρουν την έξουσία. Και είναι στις 7 του Νιόβρη του 1917 που άνεκρηύχθη ή πρώτη Σοβιετική Κυβέρνηση κάτω από την άρχηγία του Λένιν.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

Γρήγορα πραγματοποιήθηκαν οι πόθοι των Ρώσων κομμουνιστών. Η νέα Σοβιετική Κυβέρνηση έπρεπε να ύπογράψει μία συνθήκη ειρήνης με τη Γερμανία. Άλλά στην Συνδιάσκεψη του Μπρέστ-Λιτόφσκ πρέπει να άπευθύνοντο στο Γερμανό εργατή—στρατιώτη υπέρνω των κεφαλών των στρατηγών του. Η άδελφοποίηση των άντιμαχομένων στρατιωτών άρχίζει στο μέτωπο. Όταν τό Νιόβρη του 1918 ή Γερμανική επανάσταση έξεποζε και σάρωνε τόν Κάιζερ οι Γερμανοί στρατιώτες ένθυ-

μόνταν τό Ρωσικό παράδειγμα. Έπιτροπές ίδρύονταν στα συντάγματα και στα εργοστάσια. Τά όνόμαμα: Ρόζα Λούξεμπουργκ και Κάρλ Λίμπνεχτ άντιλαλούν πλάι στα όνόμαμα: Λένιν και Τρότσκι. Η επανάσταση έξαπλοδται στην Αόστρία και Ούγγαρία. Και μέσα άκόμη στις νικητριες δυνάμεις άναφαίνονται σημεια επαναστατικότητα. Για τους Μπολσεβίκους ή δημιουργία του κομμουνιστικού κόμματος και ή κατάληψη της έξουσίας έχουν διεθνιστικό χαρακτήρα. Γι' αυτό τό 1919 οι Ρώσοι μπολσεβίκοι ζητούν τη δημιουργία μιας νέας Έπαναστατικής Διεθνούς.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΝΙΝ ΣΤΟ ΣΤΑΛΙΝ

Άπό την εποχή εκείνη πέρασαν τώρα 30 χρόνια. Η άύναμία των νέων κομμουνιστών, πολλές φορές ή άνικανότητα να έννοήσουν τό πρόγραμμα και την ταχτική δεν επέτρεψαν στους εργατές της Ευρώπης να έπωφεληθουν της μεγάλης επαναστατικής κρίσης του 1917—23. Άπό τότε ο χαρακτήρας του Ρωσικού Κράτους άλλαξε. Άντίθετα με τη θέληση των Λένιν—Τρότσκι ή Ρωσική επανάσταση έμεινε ή μόνη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση. Τό Σοβιετικό κράτος εύρέθη άπομονωμένο, και μέσα άκόμη σ ή Ρωσία. Ένεκα της καθυστέρησης άνεψήσαν οι βάσεις μιας άκαθόριστης κοινωνίας. Άπό τη μία πλευρά τά ώφέλη της Οχτωβριανής Έπαναστασης: ή έθνικοποίηση των Τραπεζών και Βιομηχανιών, ή κολλεκτιβο-

ποίηση της γης και τό κρατικό μονοπώλιο στις έξαγωγές» από την άλλη πλευρά μία καθυστερημένη μόρφωση και τεχνική, επέτρεψαν σε μία κλίκα γραφεκράτων να επιπλεύσει και να κυριαρχήσει στη χώρα, να πάρει στα χέρια της τέτοιες έξουσίες, που να πνίξει τό δημοκρατικό αίσθημα μέσα στο Κόμμα και στο Κράτος.

Άπό τό Λένιν στο Στάλιν, είναι ή ιστορία μιας επανάστασης που νικήσεν, που μισείται από τις καπιταλιστικές χώρες, και που πρέπει να μείνει άπομονωμένη μέσα στα σύνορα της, να άντιμετώπισει όλα τά οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά προβλήματά της.

Η ιστορία του Στάλιν, είναι ή ιστορία των κομμουνιστών άρχηγών που εγκαταλείπουν σιγά-σιγά τό πρόγραμμα της Προλεταριακής Έπαναστασης για ένα πρόγραμμα συμβιβασμού με την Παγκόσμια Μπουρζουαζία.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ

30 χρόνια μετά τόν Οχτώβρη του 1917 ή 4η Διεθνής ύπερασπίζει τις Μπολσεβίκικες ιδέες που είναι έμψυχωμένες με την ίδια θέληση να σπάσει παντοδ τις άλυσίδες του Καπιταλισμού και να επιθέσει την Νικηφόρα Σοσιαλιστική Έπανάσταση.

Αυτή ή επανάσταση, πιδ άναγκαία σήμερα από κάθε άλλη στιγμή, πρέπει, για να νικήσει, να καθοδηγηθεί από ένα κόμμα που δεν θα φοβηθεί να συνεχίσει τις παραδόσεις του Λένιν και του Τρότσκι. Είναι τό καθήκον όλων των επαναστατών εργατών να ένδυναμώσουν τις γραμμές της 4ης Διεθνούς για να συντελεσθεί τό έργο που άρχισε τόν Οχτώβρη του 1917, για να σωθεί ο άνθρωπος πολιτισμός που άπειλείται αυτή τη στιγμή από την Καπιταλιστική Βαρβαρότητα.

Σ. ΡΟΣΙΑΛ